

DECIZIE

04 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecători

Oleg Sternioală
Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând recursul declarat de Lungu Pavel,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Lungu Pavel împotriva
lui Șatilov Victor cu privire la partajarea averii comune și încasarea cheltuielilor de
judecată,
împotriva deciziei din 26 octombrie 2017 a Curții de Apel Comrat,

c o n s t a ț ă :

La 12 decembrie 2014 Lungu Pavel s-a adresat cu cerere de chemare în judecată
împotriva lui Șatilov Victor cu privire la partajarea averii comune și anume a imobilului
cu nr. cadastral xxxxx, care se află în proprietatea comună.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, în proprietatea comună a reclamantului și a
pârâtului se află apartamentul xxxxx, cu suprafața de 60,3 m², amplasat xxxxx.

A invocat reclamantul că, apartamentul suspus partajului constă din: bucătărie cu
suprafața de 6,9 m²; camera de baie cu suprafața de 5,1 m²; coridor cu suprafața de 8 m²
și trei camere cu suprafața de 19,2 m², 9,4 m² și 9,6 m². Faptul că apartamentul aparține
cu drept de proprietate reclamantului și pârâtului este confirmat prin extrasul din
Registrul bunurilor imobile.

A menționat reclamantul că, de bunul imobil se folosește pârâtul, iar Lungu Pavel
este lipsit de posibilitatea de a se folosi de acest apartament. Astfel, de nenumărate ori
i-a propus pârâtului partajarea proprietății comune.

A relatat reclamantul că, pentru partajarea în natură a bunului imobil aflat în
proprietate comună, a solicitat experților judiciari efectuarea unui raport de constatare
tehnic-științifică privind starea tehnică a imobilului respectiv în scopul formării în două
bunuri și identificării drept construcție de sine stătătoare conform cotelor părți. Expertul
care a efectuat raportul dat a concluzionat că apartamentul xxxxx poate fi divizat în două
bunuri separate, cu atribuirea fiecărui proprietar a încăperilor separate și egale.

A solicitat reclamantul partajarea apartamentului xxxxx conform variantei a doua,
care este reflectată în concluzia expertului, atribuindu-i cota parte din apartamentul cu o

suprafața totală de 29,10 m² conform schemei, care constă din: bucătăria cu suprafața de 6,9 m², coridor cu suprafața de 8 m², și 2 camere locative cu suprafața de 9,4 m² și 9,6 m². Cealaltă parte a apartamentului cu coridorul comun să-i fie atribuită lui Șatilov Victor.

La data de 30 noiembrie 2016 Lungu Pavel a depus o cerere de modificare a cerințelor din acțiune, prin care a solicitat partajarea apartamentului cu nr. cadastral xxxxx prin vânzarea lui la licitație, cu împărțirea sumei obținute din vânzarea acestuia în părți egale și încasarea de la pârât a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 14 aprilie 2017 a Judecătorei Comrat s-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de Lungu Pavel; s-a dispus vânzarea la licitație publică a apartamentului nr. 1, cu nr. cadastral xxxxx; suma mijloacelor bănești primite de la vânzare bunului imobil să fie împărțită între Lungu Pavel și Șatilov Victor în mod egal; cheltuielile legate de comercializarea apartamentului urmează să fie puse pe seama lui Lungu Pavel și Șatilov Victor; s-a încasat de la Șatilov Victor în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 6282 de lei; s-a încasat de la Șatilov Victor în beneficiul lui Lungu Pavel cheltuielile de judecată sub formă de taxă de stat în sumă de 649 de lei, achitate de către reclamat la depunerea acțiunii în instanța de judecată și suma de 2500 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică acordate reclamantului.

Prin decizia din 26 octombrie 2017 a Curții de Apel Comrat s-a admis parțial apelul depus de Șatilov Victor; s-a casat hotărârea primei instanțe și s-a emis o hotărâre nouă de respingere a cererii de chemare în judecată înaintată de Lungu Pavel împotriva lui Șatilov Victor cu privire la partajarea averii comune, ca neîntemeiată.

La 03 ianuarie 2018, conform ștampilei aplicate pe plicul poștal, Lungu Pavel a declarat recurs împotriva deciziei din 26 octombrie 2017 a Curții de Apel Comrat solicitând casarea deciziei instanței de apel cu menținerea în vigoare a hotărârii instanței de fond și încasarea de la Șatilov Victor a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2000 lei.

În motivarea recursului s-a invocat că decizia contestată este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, deoarece instanța de apel la examinarea cauzei a aplicat eronat normele de drept material.

A menționat recurentul că, instanța de apel nu și-a motivat decizia de casare a hotărârii instanței de fond, ci doar a invocat că prima instanță nu a aplicat legea care trebuia a fi aplicată la judecarea cauzei. Mai mult ca atât, instanța respingând solicitările recurentului privind partajarea imobilului prin vânzarea acestuia la licitație publică și respectiv împărțirea sumei primite între coproprietari în părți egale, nu a indicat nici o normă juridică pe care și-a axat această concluzie, precizând doar că pârâtul nu are o altă locuință decât imobilul aflat în litigiu.

A afirmat recurentul că, deoarece în imobilul supus partajului locuiește doar intimatul, recurentul este în imposibilitate de a se folosi, ca proprietar, de acest apartament. Mai mult ca atât, este nevoit să locuiască, împreună cu familia sa, într-un alt apartament închiriat, în timp ce intimatul se folosește și de cota-parte ce-i aparține cu drept de proprietate. Respectiv, instanța de apel, prin decizia adoptată, îl privează pe recurent de dreptul de a se folosi de bunul imobil ce-i aparține cu drept de proprietate.

Conform art. 434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Comrat a fost pronunțată la 26 octombrie 2017. Conform materialelor cauzei, decizia instanței de apel a fost expediată participanților la proces la

data de 27 noiembrie 2017. Recursul declarat la data de 03 ianuarie 2018 se consideră a fi declarat în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 21 martie 2018 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Prin prisma art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Examinând argumentele invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de Lungu Pavel, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 445 alin. (1) lit. b), f) CPC, instanța de recurs, după ce judecă recursul este în drept: b) să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre; f) să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Obiect al litigiului în prezenta speță este partajul apartamentului xxxxx.

Conform extrasului din Registrul bunurilor imobile eliberat la 15 octombrie 2014, dreptul de proprietate asupra bunului imobil - xxxxx, îl dețin: Lungu Pavel în temeiul certificatului de moștenitor nr. 4157 din 29.10.2017 și a certificatului de proprietate nr. 4156 din 29.10.2007, cu cota-parte de $\frac{1}{4}$ și respectiv $\frac{1}{4}$; Șatilov Victor în baza certificatului de moștenitor nr. 5280 din 11.11.2013, cu cota-parte de $\frac{2}{4}$. (f.d.3)

Din materialele dosarului rezultă, că în prezent în apartament locuiește doar Șatilov Victor, iar Lungu Pavel împreună cu familia sa locuiesc în alt imobil. Între coproprietari s-a iscat un litigiu cu privire la modul de administrare a bunului imobil.

Litigiul a fost adus în fața instanței de judecată, părțile neacceptând tranșarea litigiului pe cale amiabilă.

Colegiul reține că Lungu Pavel prin prezenta acțiune a solicitat partajarea bunului prin vânzarea bunului imobil la licitație și distribuirea către proprietari a sumelor de bani proporțional cotelor părți deținute, precum și compensarea cheltuielilor de judecată suportate la judecarea cauzei.

Instanțele de judecată au adoptat hotărârile sus menționate.

Verificând legalitatea hotărârilor prin prisma corectitudinii aplicării legii, instanța de recurs constată că hotărârea instanței de fond este legală și întemeiată, litigiul fiind soluționat corect, iar decizia instanței de apel în această parte este incorectă.

Astfel, conform extrasului din Registrul bunurilor imobile bunul litigios aparține ambilor coproprietari – Lungu Pavel și Șatilov Victor.

În sensul art. 346 Cod Civil fiecare coproprietar este proprietarul exclusiv al unei cote-părți ideale din bunul comun.

Instanța de recurs menționează, că dreptul de proprietate comună pe cote-părți se caracterizează prin faptul, că nici unul dintre coproprietari nu este titular exclusiv al unei fracțiuni materiale din bun, fiecare dintre coproprietari este titular exclusiv al cotei părți ideale, abstracte din dreptul de proprietate.

Conform art. 357 Cod civil, încetarea proprietății comune pe cote-părți prin împărțire poate fi cerută oricând dacă legea, contractul sau hotărârea judecătorească nu prevede altfel. Împărțirea poate fi cerută chiar și atunci când unul dintre coproprietari a folosit exclusiv bunul, afară de cazul când l-a uzucapat, în condițiile legii. Împărțirea poate fi făcută prin înțelegere a părților sau prin hotărâre judecătorească.

Colegiul precizează că în cadrul derulării procesului de judecată s-a constatat că deoarece Lungu Pavel împreună cu familia sa locuiesc separat, i-a propus lui Șatilov Victor să partajeze apartamentul, ce-l dețin cu drept de proprietate, fiind de acord să îi cedeze cota sa parte din apartament contra unei sulte bănești, însă părâtul a refuzat să cumpere cota lui parte și să-i achite sulta solicitată de reclamant, motivând că nu deține așa sume de bani.

Conform art. 361, alin. (1) Cod Civil, împărțirea bunului proprietate comună pe cote-părți se face în natură, proporțional cotei-părți a fiecărui coproprietar.

Din raportul de expertiză judiciară nr. 1055 din 28 septembrie 2016, rezultă că partajarea în natură în două părți egale a bunului imobil cu nr. cadastral xxxxx, conform planificării existente la momentul examinărilor la 12 mai 2016, nu este posibilă. Valoarea de piață a bunului constituie 209400 de lei (f.d. 73-79).

Pentru aceste situații, modalitatea de partajare a bunului imobil a fost stabilită de legislator în art.361, alin. (2) Cod civil, care statuează că dacă bunul proprietate comună pe cote-părți este indivizibil ori nu este partajabil în natură, împărțirea se face prin: a) atribuirea întregului bun, în schimbul unei sulte, în favoarea unui ori a mai multor coproprietari, la cererea lor; b) vânzarea bunului în modul stabilit de coproprietari ori, în caz de neînțelegere, la licitație și distribuirea prețului către coproprietari proporțional cotei-părți a fiecăruia dintre ei.

Prin urmare, dacă bunul comun este indivizibil ori nu este partajabil, el poate fi atribuit în proprietatea exclusivă unuia din coproprietari. O asemenea atribuire poate fi făcută doar cu acordul coproprietarilor. Acel coproprietar, care va deveni proprietar exclusiv al bunului, va fi ținut la plata unei sulte celorlalți coproprietari. De asemenea, o posibilitate de împărțire a bunului indivizibil sau a bunului care nu este partajabil, este vânzarea bunului. Modul de vânzare a bunului este stabilit de coproprietari, iar dacă aceștia nu vor ajunge la un numitor comun, bunul comun va fi vândut la licitație. Prețul obținut va fi distribuit între coproprietari ținându-se cont de mărimea cotelor-părți.

Drept consecință, instanța de fond just a stabilit că dacă bunul proprietate comună pe cote-părți nu este partajabil în natură, împărțirea se face prin: atribuirea întregului bun, în schimbul unei sulte, în favoarea unui ori a mai multor coproprietari, la cererea lor; vânzarea bunului în modul stabilit de coproprietari ori, în caz de neînțelegere, la licitație și distribuirea prețului către coproprietari proporțional cotei-părți a fiecăruia dintre ei.

Întrucât nici una din părți nu au manifestat interes de a achiziționa cota-parte din apartament, nu au mediat o modalitate de partajare a bunului imobil, prima instanță corect a stabilit că unica modalitate a împărțirii apartamentului nr. 1, cu nr. cadastral xxxxx, este vânzarea imobilului la licitație cu distribuirea prețului către coproprietari proporțional cotei-părți a fiecăruia.

Astfel, Colegiul menționează că hotărârea instanței de fond reflectă interpretarea și aplicarea corectă a prevederilor art. 361 alin. (2) Cod civil și cuprinde motivele pe care se sprijină, expuse într-o manieră clară și logică, prima instanță apreciind în mod corect

solicitările reclamantului Lungu Pavel privind partajul apartamentului comun prin vânzarea lui la licitație.

În atare ordine de idei, Colegiul apreciază critic argumentele instanței de apel aduse în favoarea respingerii acțiunii lui Lungu Pavel privind modul de partaj al apartamentului comun.

Instanța de apel, respingând pretenția lui Lungu Pavel cu privire la vânzarea bunului la licitație a reținut că intimatul nu a înaintat cerere reconvențională.

Sub aspectul dat, Colegiul consideră ilegală ipoteza instanței de apel privind respingerea acțiunii depuse de Lungu Pavel din motivul neînaintării de către Șatilov Victor a cererii reconvenționale, deoarece acțiunea reconvențională se înfățișează ca o facultate procesuală pentru pârât, acesta având dreptul de a alege între valorificarea pretențiilor sale pe cale incidentă sau printr-o acțiune civilă separată.

Altfel spus, intentarea acțiunii reconvenționale într-un proces constituie, de fapt, un drept al pârâtului și nicidecum o obligație de a înainta pretenții proprii față de reclamant, or, o parte nu poate fi obligată la o anumită prestație către adversarul său în lipsa unei cereri reconvenționale.

De asemenea, Colegiul consideră ca fiind neîntemeiată constatarea instanței de apel referitor la aplicabilitatea raportului tehnico-științific al instituției de expertiză nr. 325 din 31 octombrie 2014 care demonstrează că bunul imobil al cărui proprietar este Lungu Pavel și Șatilov Victor poate fi divizat în două bunuri imobil separate și individuale sub numere cadastrale diferite, conform variantelor propuse de către expert.

În conformitate cu art.117 CPC, probe în pricini civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a pricinii. În calitate de probe în pricini civile se admit elementele de fapt constatate din explicațiile părților și ale altor persoane interesate în soluționarea pricinii, din depozițiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experților. Probele obținute cu încălcarea legii nu au putere de probațiune și nu pot fi puse de instanță în temeiul hotărârii.

Colegiul menționează că în cadrul judecării cauzei a fost dispusă efectuarea unei expertize judiciare, conform concluziilor căreia bunul imobil aflat în litigiu nu este partajabil în natură în două părți, astfel încât fiecare parte din bunul imobil să corespundă normelor și cerințelor legislației în vigoare și să poată fi utilizat conform destinației inițiale. (f.d.73-83)

Astfel, Colegiul indică că efectuarea expertizei a fost dispusă de către instanța de judecată, în conformitate cu rigorile legale, expertul fiind preîntâmpinat de răspundere penală pentru întocmirea unui raport de expertiză fals, iar întocmirea constatării tehnico-științifice s-a produs în circumstanțe neidentificate și nefiind clare întrebările acordate specialistului.

Respectiv, Colegiul acordă prioritate raportului de expertiză și consideră că prima instanța corect a apreciat probele și a indicat despre imposibilitatea partajării în natură a bunului imobil litigios, iar instanța de apel neîntemeiat și fără o argumentare clară și-a întemeiat soluția anume concluziile constatării tehnice, fără a argumenta respingerea concluziilor expertului.

În această ordine de idei, Colegiul consideră ca fiind justă ipoteza instanței de fond privind partajarea bunului prin vânzarea la licitație și distribuirea către proprietari a sumelor de bani proporțional cotelor părți deținute.

Nu poate fi reținută ca întemeiată nici concluzia instanței de apel cu referire la faptul că prin metoda de partajare dispusă de instanța de fond i se încalcă dreptul de proprietate a părții oponente din motiv că nu dispune de un alt loc de trai, deoarece instanța de apel nu a indicat nici o normă juridică pe care și-a axat această concluzie, iar simpla invocare a acestui fapt nu constituie decât o privare de dreptul de a se folosi de bunul imobil ce-i aparține cu drept de proprietate recurentului.

Deci, nu poate fi reținută ca argumentată soluția instanței de apel referitor la respingerea acțiunii înaintată de Lungu Pavel prin prisma lipsei unui loc de trai a coproprietarului Șatilov Victor.

Mai mult decât atât, din cererea de recurs precum și din materialele dosarului rezultă cu certitudine că recurentul i-a propus intimatului în schimbul sultei bănești echivalente de a-i transmite cota sa parte, însă Șatilov Victor a menționat că nu dispune de mijloace financiare pentru procurarea cotei părți ce-i aparține coproprietarului Lungu Pavel.

Din aceste considerente, Colegiul reține că pentru atribuirea întregului imobil lui Șatilov Victor urmează să fie prezent acordul coproprietarului Lungu Pavel și/sau cererea acestuia privind încetarea coproprietății pe cote părți, ceea ce la dosar lipsește.

Această soluție rezultă din normelor naționale citate supra care stabilesc cert că dreptul de proprietate este inviolabil, ori nu poate să fie deposedat Lungu Pavel de cota sa parte din imobilul litigios, fără consimțământul acestuia, chiar și dacă i se oferă o sultă bănească în schimb atât timp cât aceasta nu o acceptă.

În acest context, Colegiul relevă că dreptul de proprietate al recurentului este reglementat și garantat și prin prisma normelor internaționale.

Astfel, conform art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului „orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

În cauza Sporrang și Lonroth contra Suediei, încă la 23 septembrie 1982, Curtea Europeană a definit conținutul proiecției dreptului de proprietate în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, enunțând în acest sens că orice persoană are dreptul la respectarea bunurilor sale, ceea ce semnifică împrejurarea că nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât în anumite condiții; precum și indică Curtea că prerogativele proprietarului de a se bucura de bunul său, de a-și exercita dorințele asupra bunului, fără nici o interferență din partea altor persoane sau a statului îi aparțin acestuia - proprietarului, iar limitarea proprietății se poate face doar prin lege și doar în anumite condiții expres prevăzute de legislație.

Prin dispozițiile cuprinse în art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la CEDO sunt protejate dreptul de proprietate asupra bunurilor mobile și imobile, toate celelalte drepturi reale principale și accesorii, precum și drepturile reale corespunzătoare drepturilor reale principale.

Astfel, recurentul deținând dreptul de proprietate asupra ½ cotă-parte din bunul imobil cu nr. cadastral xxxxx, poate să dispună de acest drept după bunul său plac, acest drept fiind garantat de normele naționale și internaționale. Acest drept și-l poate realiza doar în situația în care nu încalcă dreptul altei persoane, în speță, lipsește acest criteriu.

În cumulul circumstanțelor relatate, Colegiul constată că prima instanță a examinat cauza sub toate aspectele, stabilind cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele

de fapt, caracteristice raportului juridic litigios, legea materială ce guvernează raportul juridic și just a ajuns la o concluzia privind partajarea bunului imobil prin vânzarea la licitație și distribuirea către proprietari a sumelor de bani proporțional cotelor părți deținute.

Cu referire la încasarea cheltuielilor de judecată de către instanță de fond, Colegiul reține următoarele.

În conformitate cu art. 90 lit. i) CPC, din cheltuielile de judecată fac parte cheltuielile de efectuare a expertizei și cheltuielile de asistență juridică.

În conformitate cu prevederile art. 96 alin. (1) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Conform bonului de plată nr. 525695 din 16 decembrie 2014 Lungu Pavel urma să achite Cabinetului Avocatului „Cociu Mihail” plata pentru asistență juridică în mărime de 2500 lei (f.d. 41). Probe ce ar demonstra aceste cheltuieli nu au fost aduse.

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că prima instanță incorect a încasat din contul lui Șatilov Victor în beneficiul lui Lungu Pavel suma de 2500 de lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică, fiind apreciate ca reale, necesare și rezonabile.

De asemenea, Colegiul precizează că Lungu Pavel în recursul declarat a solicitat și încasarea cheltuielilor de judecată sub formă de cheltuieli de asistență juridică suportate în ordine de apel în sumă de 2000 de lei, drept dovadă anexând la dosar bonul de plată nr. 439487 din 13.10.2017 ce atestă că Lungu Pavel urma să achite Cabinetului avocatului „Cociu Mihail” plata pentru asistență juridică în mărime de 2000 de lei.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține că suma pretinsă de către Lungu Pavel cu titlu de asistență juridică în mărime de 2000 de lei suportată în cadrul judecării cauzei în ordine de apel nu a fost probată și respectiv nu poate fi dispusă încasarea acesteia.

Din considerentele sus menționate și având în vedere faptul că circumstanțele pricinii au fost constatate pe deplin de către prima instanță, însă normele de drept procedural în partea încasării de la pârât a cheltuielilor de judecată au fost aplicate eronat, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de Lungu Pavel, de a casa integral decizia instanței de apel și parțial hotărârea primei instanței în partea încasării cheltuielilor de judecată. În rest, hotărârea primei instanțe urmează a fi menținută.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b), f) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de către Lungu Pavel.

Se casează decizia din 26 octombrie 2017 a Curții de Apel Comrat adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Lungu Pavel împotriva lui Șatilov Victor cu privire la partajarea averii comune și încasarea cheltuielilor de judecată.

Se casează parțial hotărârea din 14 aprilie 2017 a Judecătoriei Comrat în partea încasării cheltuielilor de judecată și în această parte se emite o nouă hotărâre prin care:

- se respinge cerința înaintată de Lungu Pavel împotriva lui Șatilov Victor cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată pentru asistența juridică.

În rest, hotărârea din 14 aprilie 2017 a Judecătoriei Comrat se menține.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Oleg Sternioală

Judecători

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic

Nicolae Craiu